

Una visió des de la psicologia: l'altruisme

L'altruisme és la conducta d'ajuda que es realitza de manera voluntària amb la finalitat de cercar el bé aliè. És sinònim de solidaritat interpersonal.

La psicologia social tracta l'altruisme com la conseqüència de les "normes socials", vinculat als termes de reciprocitat i la responsabilitat social. Les accions que beneficien als altres i que no comporten cap privilegi a la persona que les realitza són anomenades conductes pro-socials. Molt probablement tots som coneixedors de conductes altruistes i, fins i tot, n'hem pogut ser protagonistes. No obstant això, és necessari fer un *insight* personal suficientment reflexiu que ens condueixi a la crítica personal i millora de la nostra "personalitat altruista". Cal pensar menys en nosaltres mateixos, ser menys egocèntrics i tenir una major actitud cooperadora. A major empatia, més es pot ajudar.

Des de la psicologia, una conducta altruista també aporta un estat emocional positiu. Per exemple, les conductes de voluntarietat es caracteritzen per ser d'ajuda no obligatòria, accions pensades i planificades, mantingudes en el temps.

Resulta important subratllar que l'activació d'una conducta pròpiament altruista no ha de respondre únicament a un alleugeriment d'un estat negatiu o bé ser una resposta davant la possible existència d'una posterior recompensa, sinó que ha d'obeir a raons autènticament altruistes. En definitiva, no es tracta de reduir la nostra pròpia incomoditat, sinó respondre a les necessitats dels altres.

Tot i que naixem amb una predisposició empàtica vers els altres, aquesta tendència no es tradueix de forma automàtica en una conducta altruista, sinó que són necessaris processos madurats i d'experiència. La socialització i l'aprenentatge ensenyen a l'infant els beneficis del comportament pro-social i una vegada après, actuarà pro-socialment, és a dir, sense la necessitat de rebre reforços externs o indicacions expressives per part dels adults.

Existeixen nombroses teories respecte els orígens d'aquest mode d'actuar: evolucionistes, de bases biològiques i genètiques, psicològiques cost-recompensa,...

El filòsof francès A. Comte, va designar per primera vegada la paraula "altruisme" a l'any 1851. Si bé, des d'una mirada retrospectiva, podem assenyalar que la gènesis de la mateixa, és sens cap mena de dubte, la Bíblia. La Sagrada Bíblia conté multitud de paraules i accions altruistes, des de la vessant més empàtica d'entrega, amor i ajuda als altres, especialment vers els més fràgils i vulnerables.

L'Amor Cristià es basa en saber donar, complaure els altres i mirar pel bé comú. És un Amor altruís-

ta. Tot un model exemplar: donar menjar als famolencs, visitar als malalts, acollir als desvalguts, donar resposta satisfactòria als problemes, escolta activa i assertiva, actitud cooperadora. L'exemple més gran i revelador el trobem en la figura de Jesús que va venir al món per donar-nos la vida i el crucificaren a la creu per salvar-nos. Des de l'experiència de la Fe, es prioritza el donar enlloc del rebre i no romandre en la superficialitat. La Paraula de Déu és immensament altruista.

Es parteix de la premissa que s'ha de procurar pel benestar de les altres persones, doncs pro-moure l'ajuda es configura com un pas més per assolir l'autorealització psíquica personal.

Montserrat Berenguer i
Messeguer

El Papa condemna els atacs terroristes

El dia després dels atemptats terroristes de l'22 de març a Brussel·les, el Papa Francesc va demanar als fidels presents a la plaça de Sant Pere un Ave Maria i

una oració silenciosa «pels morts, els ferits, les famílies i per tot el poble belga »per testimoniar la proximitat a la població i als familiars de les víctimes, així com

als que es recuperen a l'hospital víctimes del que Francisco ha definit sense embuts «cruels fets abominables que estan causant només mort, terror o horror».

Dirigint un nou «crida a totes les persones de bona voluntat perquè s'uneixin a la condemna unànime» del que ha passat, el Papa va convidar a «perseverar en l'oració» i a «demanar al Senyor que, en aquesta Setmana Santa, conforti els cors afligits» i sobretot que «converteixi els cors» dels terroristes, definint-los com «persones engegades pel fonamentalisme cruel».

HI HA LLISTA PER VIURE NOMÉS AMB DÉU

“Hi ha llista d'espera per viure només amb Déu.”

És molt habitual a la nostra societat sentir parlar de les “llistes d'espera”. Hi ha llistes d'espera

per motius sanitaris, per motius econòmics, per trobar una feina i, fins i tot, per dinar en un restaurant. Però estar en llista d'espera per viure només amb Déu?.

He de reconèixer, que l'enunciat de la notícia, em va impactar i em va dur a aprofundir en ella: La comunitat camadulense de Monte Corona, ubicada en un recòndit indret de la Rioja es troba en aquesta situació; té llista d'espera per poder entrar-hi. És a dir, per dedicar la seva vida al silenci, a l'oració i a la soledat total: viure només amb Déu. Però, per què és notícia aquesta situació? Revisant la seva història, què hi trobem?. Si bé la congregació es va fundar al segle XII, avui és l'únic centre que hi ha a Espanya i, fa vuit anys, només tres ancians eremites l'ocupaven. El pare Ivan, colombià, va arribar al cenobi amb l'encàrrec d'esperar a donar cristiana sepultura als tres eremites i tancar la casa. Però el 18 d'octubre de 2015 tornava a Colòmbia, sense complir l'encàrrec i deixant un lloc per facilitar l'entrada d'un nou eremita. Actualment hi ha una “llista d'espera” de quatre postulants. A la comunitat hi ha set espanyols, un portuguès, un coreà, i un italià.

La pregunta és; què ha passat, si no es va donar informació ni s'ha fet proselitisme? Hi ha qui vol veure intervenció de la Providència... La veritat és que aquesta vida de silenci i soledat ha estat possible per la convivència de germans de diferents nacionalitats. Però per què quan s'havia de tancar? En el dia de divendres sant, notícies com aquesta ens ajuden a creure més, si és possible, en l'afirmació: els designis del Senyor són inescrutables. I confiar en la seva saviesa i bondat.

Aquesta forma de viure amb Déu que sembla idíl·lica, requereix la col·laboració de fraternitats de laics, donant-li suport humà per sobreviure a les poques necessitats humanes que té, i fer-li arribar una àmplia visió de la realitat social. Així doncs, podem viure amb Déu, essent els subjectes d'aquesta realitat.

Dedueixo que, el difícil en qualsevol forma de vida amb Déu que es pugui triar no és el silenci, la soledat, el fred, el menjar i les temptacions. El més difícil és assumir-la, fonamentar-la en l'oració i ser feliç en ella.

M. C. de Andrés

Santoral

- Dia 1** St. Josep Obrer
- 2** Sta. Araceli
- 3** S. Felip
- 7** St. August
- 8** L'Ascensió
- 9** M. de Déu dels Desemparats
- 10** St. Joan d'Àvila
- 12** St. Pançraç
- 13** Mare de Déu de Fàtima
- 14** Sta. Gemma
- 15** Pasqua de Pentecosta
- 17** St. Pasqual Bailón
- 18** Sta. Clàudia
- 22** Stma. Trinitat i Sta. Rita
- 24** Sta. Maria Auxiliadora
- 26** St. Felip Neri
- 30** St. Ferran

Agenda

- Dia 1** FESTA MAJOR en honor a la Mare de Déu de Montserrat
- Dies 7, 8, 14 i 15** Comunions a la Parròquia.
- 8** The Mass. Hora 11:00
- 21** Assamblea Parroquial 18:00-20:00

- 22** Confirmacions a càrrec de Mons. Salvador, bisbe de Lleida
- 28** Assamblea Diocesana
- 29** Comunió Solemne dels joves de la parròquia.
- 29** Corpus Christi a la Catedral de Lleida

Textos: Mn. Manel Mercadé
Muntatge: Oriol Jové Font
Imprimeix: Parròquia Mare de Déu de Montserrat.

